

[Arne Christiansen]

min opfattelse valgt det forkerte middel. I Danmark lever vi med forsvarsmæssige minimumskrav. Vi kommer ikke engang ind under CSCEs bestemmelser om notifikation, altså om forudanmeldelse af større militære øvelser, for dér er den nedre grænse 25.000 mand. Det vil vi få svært ved at mønstre i en øvelse herhjemme, men vi er jo flinke og rare mennesker, så NATO-øvelser meddeler vi også, og vi indbyder også observatører fra Warszawapagtlandene til at følge vore øvelser. Vi prøver at leve op til ånden og bogstaven også i CSCE som i andre internationale organer, hvor vi er medlemmer.

Jeg synes også, det må være naturligt at pege på, som ministeren også var inde på i sin redegørelse, at havde vi ikke i snart 30 år haft en balanceret alliancepolitik i Europa med deraf følgende forpligtelser, havde vi næppe haft 30 års fred eller i hvert fald ikke uændrede grænser gennem denne periode. Fred og afspænding har hidtil forudsat alliancepolitik og dertil hørende forsvarsmæssige forpligtelser, og hvis vi ser os rundt i verden – og selv om hr. Gert Petersen mener, vi ikke skal fokusere på Østersøen, vil det nok være naturligt, at vi først og fremmest ser på, hvad der sker uden for vore egne døre – er der intet, der tilsiger os at ændre hverken alliance- eller forsvarspolitik i tiden, der kommer.

Palle Simonsen (KF):

Jeg vil godt starte med at fastslå, at jeg ikke kan mobilisere den store uenighed med de betragtninger, ministeren er kommet med i sin tale. Den trænger måske hist og her til en slags afbalancering, og derfor skal de bemærkninger, jeg kommer med her, i højere grad tages som udtryk for et supplement til ministerens redegørelse med henblik på den større afbalancering.

Det er klart – og det må være hævet over enhver tvivl – at for enhver fredselkende nation som den danske er fredens bevarelse det primære mål, og derfor må også enhver interesse for nedrustning og forhindring af krig være noget meget afgørende. Der kan siges meget rigtigt om disse ting – og det har ministeren gjort i sin tale her i dag – der kan også siges meget smukt, som andre har været inde på, og der kan måske også undertiden siges noget meget romantisk.

Lad mig bare for en ordens skyld fastslå, at forhandlinger om disse ting selvsagt er meget vigtige. Jeg tror, det var hr. Lasse Budtz, der omtalte disse ting meget nøje, nemlig at ved enhver forhandling har man mulighed for måske bare at komme et lille skridt videre. Derfor støtter vi naturligvis bestræbelserne på alle niveauer for at nå frem til resultater i forbindelse med nedrustningsdrøftelserne.

Men – og der er naturligvis et meget stort men – der er en realiteternes verden. Vi kan ikke betragte rustningskapløbet, som det har været omtalt her i dag, som en isoleret foreteelse. Der er nogle politiske spændinger i verden, som er baggrunden for, at der overhovedet er tale om rustningskapløb. Man kan også spørge, om der i virkeligheden er så stor en forskel på situationen i dag og på situationen efter anden verdenskrig forud for NATOs oprettelse. På dette tidspunkt var der i dette samfund ingen tvivl om nødvendigheden af den sikkerheds- og forsvarspolitiske alliance mellem de vesteuropæiske lande, USA og Canada. Jeg tror nok, man meget ofte i debatten om disse ting glemmer, at forudsætningerne for så vidt ikke har ændret sig væsentligt.

Jeg tror også, det er vigtigt at fastslå, at det er en kunst for et samfund at leve med afspændingsbestræbelser og med et mål om at nå længst muligt på nedrustningens område. Det er en kunst, fordi man undertiden i forbindelse med de mange kønne ord får en falsk fornemmelse af, hvad der er realiteterne i dagligdagen.

Der er ingen, der ønsker den kolde krigs tid tilbage, men det er klart, at dengang stod tingene mere klart. I det øjeblik vi er kommet over i fasen omkring nedrustning og afspændingsbestræbelser, flimrer billedet, og det vil gøre mange borgere i samfundet lidt urealistiske i deres opfattelse af situationen, som den egentlig er.

I hele denne situation vil jeg gerne fastslå, at vi betragter NATO-samarbejdet som det helt afgørende. Når ministeren siger i sin tale, at der ikke er noget modsætningsforhold mellem NATO-medlemskabet og nedrustningsforhandlingerne, vil jeg godt styrke det ved at sige: nej, tværtimod, for vi betragter det bedst mulige NATO-samarbejde som forudsætningen for, at der overhovedet på noget tidspunkt kan komme realiteter ud af